

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/90/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112207497
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5112207497.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Ladislava Mejstríka a JUDr. Jany Kotrčovej v právnej veci navrhovateľky EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Tomáš Kušnir, s.r.o., so sídlom ako navrhovateľka, IČO: 36 613 843, proti odporkyni T. J., nar. XX. X. XXXX, bytom P. XXX, P., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, Važecká 16, IČO: 42 176 778, zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo J., J.. U. XXX/XX, v konaní o zaplatenie 524,45 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu v Žiline, č.k. 2C/104/2012-104 zo dňa 12. 9. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zaviazal navrhovateľku uhradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového konania **n e n í** tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov prvostupňového konania **n e p r i z n á v a**.

V ostatných častiach rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd v Žiline zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala voči odporkyni uhradenia pohľadávky vo výške 524,45 Eur s príslušenstvom.

Pri rozhodovaní vo veci prihliadol na vznesenú námietku premlčania zo strany vedľajšieho účastníka na strane odporkyne, neprihliadol na uznanie záväzku zo strany odporkyne, ku ktorému malo dôjsť na základe dohody zo dňa 5. 6. 2010, lebo sa jednalo o formulárovú dohodu, ktorú pripravil veriteľ pre dlžníka a dlžník prakticky nemal žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jej obsah. Prehlásenie dlžníka o vedomosti premlčania dlhu je skryté do dohody o splátkach v bode 3, pričom by malo byť súčasťou uznania záväzku v bode 2 dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach. Takéto znenie je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľkou bol využitý omyl v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku spotrebiteľom. Iniciatíva uzavrieť takúto dohodu nikdy nevychádzala od spotrebiteľa a okolnosti, za ktorých navrhovateľka uzatvárala so spotrebiteľmi formulárové dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach, je potrebné považovať za nekalú obchodnú praktiku a posudzovať ju najmä podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. Prvostupňový súd tu poukázal i na súčasnú judikatúru súdov Slovenskej republiky.

Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia v celkovej výške 161,04 Eur, odporkyni náhradu trov prvostupňového konania nepriznal, lebo si žiadne trovy neuplatnila.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu, v zákonom stanovenej lehote, navrhovateľka. Žiadala rozsudok prvostupňového súdu zmeniť, jej návrhu v celom rozsahu vyhovieť, dôvodiac tým, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil vec. Plynutie premlčacej doby podľa jej názoru bolo potrebné posudzovať podľa Obchodného zákonníka, pričom štvorročná premlčacia doba začala plynúť dňa 30. 5. 2008 a uplynula až 30. 5. 2012, pričom návrh bol podaný 1. 3. 2012. Nesprávne právne posúdil súd i náhradu trov prvostupňového konania, keď priznal vedľajšiemu účastníkovi právo na náhradu aj napriek tomu, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť spotrebiteľovi kvalifikovanú ochranu na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne a personálne vybavené. Trovy právneho zastúpenia v takomto prípade sú preto neúčelne vynaloženými trovami, pričom poukázal taktiež na judikatúru súdov Slovenskej republiky.

Vedľajší účastník vo svojom vyjadrení žiadal rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdiť. Zmluva uzatvorená medzi účastníkmi je jednoznačne zmluvou občianskoprávnou, lebo vykazuje všetky znaky typovej zmluvy podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, a preto je potrebné aplikovať všetky režimy a opatrenia, ktoré sú určené na ochranu spotrebiteľa, ktorým odporkyňa bez pochyby je a ktoré platia bez ohľadu na typ štandardnej formulárovej zmluvy. V tomto smere taktiež poukázal na viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky. Prvostupňový súd podľa jeho názoru správne vyhodnotil i skutočnosti týkajúce sa uznania záväzku, a tým i predĺženia premlčacej doby. Vedľajší účastník má taktiež právo na zástupcu z rovnakých dôvodov, z akých ho má i navrhovateľka a je preto absurdné, ak navrhovateľka ako účastník konania je zastúpená advokátom a upiera právo na zastúpenie advokátom inému účastníkovi. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno dovodiť i z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Aj vedľajší účastník ako občianske združenie zložené z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu rovnosti zbraní.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 O.s.p.) rozhodnutie prvostupňového súdu vo výroku, ktorým návrh navrhovateľky zamietol, ako vecne správne podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Pokiaľ išlo o skutkové zistenie, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci v zamietavajúcej časti, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani zo strany navrhovateľky v priebehu odvolacieho konania neboli tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal prvostupňový súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

Otázka posudzovania vzťahu medzi účastníkmi bola vyriešená vo viacerých rozhodnutiach odvolacích súdov, na čo správne poukázal prvostupňový súd a napokon i zástupca vedľajšieho účastníka. Zmluva uzatvorená medzi účastníkmi vykazuje znaky typovej zmluvy podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, a preto i prvostupňový súd správne pri posudzovaní plynutia premlčacej doby vychádzal z príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

K pochybeniu zo strany prvostupňového súdu ale došlo podľa názoru odvolacieho súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne, a preto odvolací súd v tejto časti napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v zmysle § 220 O.s.p. zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov prvostupňového konania nepriznal.

Zákonná úprava v ust. § 93 ods. 2 O.s.p. umožňuje právnickej osobe, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, zúčastniť sa konania popri navrhovateľovi alebo odporcovi. Jedná sa tu o špeciálne ustanovenie, ktoré umožňuje právnickej osobe zúčastniť sa konania bez toho, aby preukazovala právny záujem na veci, tak ako je to v prípade vedľajšieho účastníka podľa odseku 1 citovaného zákonného ustanovenia. Účelom v takomto prípade je poskytnutie kvalifikovanej ochrany spotrebiteľovi ako slabšej procesnej strane, pričom sa tu predpokladá, že takáto právnická osoba je sama

z podstaty svojej existencie schopná poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Možno sa síce stotožniť s názorom, že i vedľajší účastník má právo ako každý účastník konania zvoliť si zástupcu z radov advokátov, ale v situácii, kedy (tak ako je to už vyššie uvedené) má sám zo svojej podstaty byť schopný poskytnúť pomoc inému účastníkovi v konaní, nemožno potom od neúspešného účastníka spravodlivo vyžadovať, aby takto vzniknuté trovy hradil. Jedná sa tu podľa názoru odvolacieho súdu o neúčelne vynaložené trovy (právnická osoba v tomto prípade nezastupuje účastníka, ale koná vo svojom mene), a preto tak ako je už vyššie uvedené, odvolací súd napadnutý rozsudok v tejto časti zmenil a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov prvostupňového konania nepriznal.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania súd vychádzal z ust. § 142 ods. 2 O.s.p. s použitím ust. § 224 ods. 1 O.s.p. a nepriznal žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania s prihliadnutím na pomer úspechu a neúspechu jednotlivých účastníkov v odvolacom konaní.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.